

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Nincs cseléd Budapesten

Forrás:

Magyarország

Bp.

(Hely)

1919. X. 25

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

331.78

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

Nincs cseléd Budapesten

A szobalányok és szakácsnők méregdrágák és tulkövetelők — A mindenek eltűntek a fővárosból

Budapest, október 22.

(A Magyarország tudósítójától.) A pesti ember sokféle nyomorúságát most azután igazán betetőzi a cselédnyomorúság. Pesten az utóbbi időben egyáltalán nem lehet cselédet kapni. Ennek a nagy cselédhiánynak legfőképpen az az oka, hogy a cselédek a legtöbb esetben falusi parasztlányok, akiknek odahaza a faluban mégis csak van egy kis házuk, földjük és ezek a parasztlányok a nagy pesti nyomorúság előtt visszamenekültek a faluba. A legkisebb falusi parasztház is több védelmet ad mostanában az éhség és a hideg ellen, mint sok pesti méltóságos ur lakása. Ez az egyik ok, a másik pedig az, hogy a középosztály a mai viszonyok mellett jóformán képtelen arra, hogy cselédet tartson. A cseléd bér hihetetlenül emelkedett és még súlyosabban esik egy szerény hivatalnokcsalád háztartási mérlegébe, hogy kosztot is kell adni a cselédnek.

Elmentünk a Városháza udvarán lévő Márta-Egyesületbe és megnéztük a cselédforgalmat. Az egyesületben megcsappant a forgalom, akár egy kereskedésben, amelyből kifogyott az áru. A mindenek fülkéjére ki van írva:

„Mindenest nem lehet kapni.”

A szobalányok után érdeklődtünk, mire az egyik kisasszony beszólt a szobalányok felírásu fülkébe, ahol úgy ülnek a leányok, mint egy váróteremben és kiszólitott egy leányt.

— Mennyit kér egy hónapra? — kérdeztük.

— Kétszázötven koronát.

— Milyen munkát vállal? — faggattuk tovább.

A szobaleány, aki rikitó zöld barettet viselt és egy idősebb vidéki primadonnának volt maszkirozva, kijelentette, hogy ő csupán szobaleányi teendőket végez. Beszélgetésünk során elárultuk, hogy egy félesztendős kisfiú is van a háznál, mire gyorsan kijelentette, hogy:

— Kérem én nem tologatok semmiféle gyereket.

Alázatosan megnyugtattuk, hogy a gyereket nem kell tologatni, mire ezt kérdezte:

— Lesz-e mindenes a háznál?

Sajnálattal mutattunk a mindenek üres fülkéjére, hogy nem tudunk mindenest kapni.

— Ki fog mosogatni? — kérdezte a szobaleány.

— A nagysága.

— Szépen fog az mosogatni! Ismerem én már az ilyen mosogatást, a végén minden az én nyakamba szakad!

Megbiccintette a fején a zöld bóbitát és visszalebegett a fülkébe.

Miután reménytelennek láttuk a helyzetet, hogy akár mindenest, akár megfelelő szobaleányt tudjunk kapni, szakácsné után néztünk, mire a kisasszony egy fekete főkötős, öreg nénikét állított elénk, aki háromszázötven koronát kért egy hónapra.

— Tud-e mindent főzni? — kérdeztük az anyókatól.

— Pecsényéket nem tudok kérem valami sokféle módon, de ez nem baj, kérem, mert pecsényét úgy sem esznek mostanában az emberek.

Ezután egy ugynevezett „perfekt” szakácsnéval tárgyaltunk, aki négyszáz koronát kért egy

hónapra és megnyugtatót bennünket, hogy mindenféle pecsényét tud sütni.

Mindent összevetve, azt a tapasztalást nyertük a Márta-Egyesületben, hogy csak „perfekt” cselédeket lehet kapni, perfekt alatt értve azt, hogy a perfekt szobalányok és perfekt szakácsnék olyan perfekt kalapokat viselnek és olyan perfekt igényeik vannak, hogy egy szegény pesti ember még akkor sem tudná elviselni, ha négyszer annyi fizetése lenne.

A Márta-Egyesületben különben az a pár ur-asszony, aki mégis cselédet akar fogadni, kétségbeesett diplomáciai tárgyalásokat folytat az ottlévő szobaleányokkal, hihetetlen gyorsasággal kapkodják egymás szájából a szavakat, hogy „nézze, lelkem, a hálószobát azt én takarítom”... „de én nem hordom ám fel a szenet-fát a pincéből...” „nem is kell, lelkem, majd felhordja a házmesterfiú”... „kérem, én nem eszek meg mindenféle vacak kosztot”... „olyat eszik, lelkem, amelyet mi eszünk”... és így tovább.

Mindenesetre csodálatos dolog, hogy a mostani nagy munkanélküliség mellett egyáltalán nem lehet cselédet kapni. Alig hisszük, hogy a falukba menekült cselédanyag egyelőre visszatérjen ebbe a kétséges pesti Eldorádóba és úgy véljük: a cselédkérdés itt Budapesten önmagától fog megoldódni. A nyomor és a munkanélküliség végre is arra fogja kényszeríteni a munkátalan munkásnők és villamos kalauznók egy részét, hogy beálljon cselédnek, azaz pardon, háztartási alkalmazottnak.